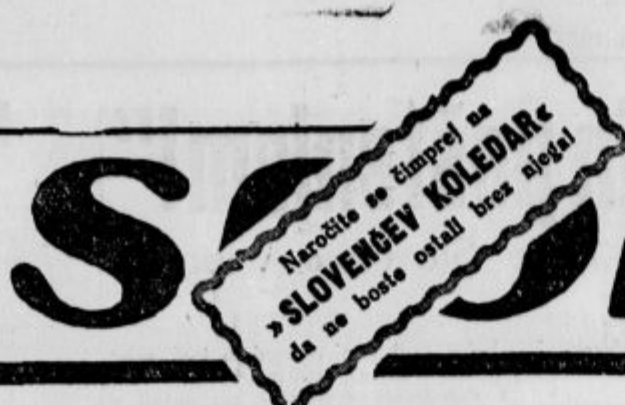

Uredništvo - uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 6. Telefon 4001-4004
Mesečna naročnina 15 lir, za izuzemstvo 31.50 lir.
Ček, rač. Ljubljana 10.650 za naročnino in 10.394 za inserate
Zastopstvo za oglašje iz Italije in izuzemstva ima: UPI S. A. Milano

DECEMBER - 1943
3
PETEK

Fortdauer der harten Abwehrschlacht

Neuer deutscher Abwehrerfolg an der Smolensker Rollbahn
865 Sowjetflugzeuge im November abgeschossen
200. Luftsieg des Hauptmanns Barkhorn - 42 USA-Bomber abgeschossen

DNB. Aus dem Führerhauptquartier, 2. November. Das Oberkommando der Wehrmacht gibt bekannt:

Im grossen Dnjepr-Bogen griff der Feind nur an wenigen Stellen mit schwächeren Kräften erfolglos an. Dagegen nahmen die Kämpfe um die Einbruchsstelle südwestlich Kremenchug an Heftigkeit an. Ein durchgebrochenes feindliches Bataillon wurde im Gegenstoss vernichtet.

Bei Tscherkassy setzten unsere Truppen in erfolgreich fortschreitendem Gegenangriff das vorübergehend eingeschlossene, unter Führung des Major Kästner tapfer kämpfende Grenadier-Regiment 105.

Zwischen Pripiet und Berezhina wurden mehrere in den Vortagen entstandene Einbruchstellen durch Gegenangriffe bereinigt und angreifende feindliche Kampfgruppen zurückgeworfen. Nordwestlich der Berezhina-Mündung wurden stärkere Kräfte der Sowjets durch wirkungsvolle Angriffe der Luftwaffe und zusammengefasste Artilleriefire schon in der Bereitstellung zerschlagen.

Westlich Kritschew dauern die harten Kämpfe an.

An der Smolensker Rollbahn nahm die Abwehrschlacht mit steigender Heftigkeit ihren Fortgang. Die Sowjets stürmten gegen die deutschen Stellungen an. Unsere Truppen schlugen sie blutig zurück und errangen damit gestern einen neuen Abwehrerfolg.

Südwestlich und westlich Newel

verliefen eigene Angriffsunternehmen trotz zähen feindlichen Widerstandes erfolgreich.

Über der Ostfront wurden im Monat November 865 Sowjetflugzeuge, davon 54 durch Verbände des Heeres abgeschossen.

Hauptmann Barkhorn, Gruppenkommandeur in einem Jagdgeschwader, erzielte seinen 200. Luftsieg.

An der süditalienischen Front liess die feindliche Angriffstätigkeit im Ostabschnitt vorübergehend nach. Nur an einer Stelle griffen britische Kräfte von Panzern unterstützt, viermal hintereinander unsere Stellungen an. Sie wurden blutig abgewiesen und einige Panzer abgeschossen.

Deutsche Schlachtflieger erzielten Volltreffer in feindlichen Batterien an der Sangro-Mündung und vernichteten eine erhebliche Anzahl von Kraftfahrzeugen. In Luftkämpfen wurden acht feindliche Flugzeuge abgeschossen.

Nordamerikanische Fliegerverbände unternahmen gestern einen Tagesvorstoss in das westliche Reichsgebiet und warfen Bomben auf einige Orte. Bei diesem Angriff verlor der Feind 42 Flugzeuge, hauptsächlich schwere viermotorige Bomber.

Deutsche Flugzeuge griffen in der Nacht zum 2. Dezember Ziele in Südengland an.

Schnellboote versenkten aus einem stark gesicherten britischen Küstengebiet unmittelbar unter der englischen Südküste in der Nacht zum 2. Dezember einen Dampfer von 1000 BRT.

Nadaljevanje hude obrambne bitke

Nov nemški obrambni uspeh ob smolenski avtomobilski cesti
865 sovjetskih letal sestreljenih v novembru - 200. letalska zmaga stotnika Barkhorna - 42 USA bombnikov sestreljenih

Führerjev glavni stan, 2. dec. DNB. Vrhovno poveljstvo oboroženih sil javlja: V velikem Dnjepru je bilo na sovražnik le na nekaj krajih s slabimi silami brezuspešno napadel. Pač pa so postali srditejši boji ob vdornem prostoru jugozapadno od Kremenchuga. Nek sovražnikov bataljon, ki je prodiral, je bil s protisunkom uničen.

Pri Cerkasih so osvobodile naše čete z uspešno napredujočim protinapadom zafasno obkoljeni, pod vodstvom majorja Kästnerja junaško boreči se 105. grenadirski polk.

Med Pripietom in Berezhino je bilo očisteni s protisunkom več sovražnih mest, ki so nastala v prejšnjih dneh, ter so bile napadajoče sovražne bojne skupine vržene nazaj. Severozahodno od izliva Berezhine so bile močnejše sovjetske sile z uspešnimi napadi letalstva in z osredotočenim topniškim ognjem razbite že v zbirališčih.

Zapadno od Kričeva se nadaljujejo hude borbe.

Ob smolenski avtomobilski cesti se je nadaljevala obrambna bitka z naraščajočo silovitostjo. Sovjeti so z 22 strelskimi divizijami do večera napadali nemške postojanke. Naše čete so jih kravo odbile in si s tem večeraj izvojevale nov obrambni uspeh.

Jugozahodno in zahodno od Nevela so vkljub žilavemu sovražnikovu od-

poru uspešno potekali lastni napadalni podvigi. V mesecu novembru je bilo nad vzhodnim bojiščem sestreljenih 865 sovjetskih letal, 54 izmed njih so jih sestrelili oddelki suhozemne vojske.

Stotnik Barkhorn, skupinski poveljnik v neki jati lovskih letal, je dosegel svojo 200. letalsko zmago.

Na južnoitalijanskem bojišču so sovražnikovi napadi na vzhodnem odseku začasno popustili. Le na enem mestu so britanske sile, ki so jih podpirali oklepniki, štirikrat zaporedoma napadle naše postojanke. Bile so krvavo odbite, nekaj oklepnikov je bilo sestreljenih.

Nemški bojni letalci so zadeli v polno sovražnikove baterije ob izlizu reke Sangro in uničili precejšnje število motornih vozil. V letalskih bojih je bilo sestreljenih 8 sovražnih letal.

Včeraj so severoameriške zračne jate izvršile dnevni sunek nad zahodno državno področje in so odvrle bombe nad nekaterimi kraji. Pri tem napadu je izgubil sovražnik 42 letal, večinoma težke štirimotorne bombnike.

Nemška letala so v noči na 2. decembru napadla cilje v južni Angliji.

Hitri žolni so iz močno zavarovane britanske obalne spremiljave tik pod južno angleško obalo potopili v noči na 2. december en parnik s 1000 tonami.

»Madžar ne bo kapituliral!«

Imredy: Položaj Madžarske je določen z njeno pripadnostjo k silam trojne zveze

Budimpešta, 1. dec. DNB. Pred madžarskimi poslanci je izjavil bivši ministriški predsednik Imredy med drugim tudi naslednje: Če je pred letom veljalo, da je ta vojna tudi vojna Madžarske, potem velja ta beseda še prav posebno danes. V taboru sovražnikov se je tehtnica moči premaknila v korist Sovjetov, v korist največjega sovražnika samoodločevanja vseh narodov. Kajti cilj Moskve je bil in ostane popolno boljševiziranje Evrope.

Imredy je dalje rekel, da se mora Madžarska veliko zahvaliti nemški pomoči. Od anglosaške zmage nima Madžarska nič dobrega pričakovati. Kdor nevarnosti ne prenese, tako je poudarjal govornik, ta kapitulira pred nevarnostjo. Madžar pa ne bo kapituliral! V boju za obstanek, katerega vodi tudi Madžarska, je njen prostor na strani njenih zaveznikov. Kdor hoče čuvati svoje meje, ta mora stremeti za tem, da dela to čim bolj od mej svoje dežele. Zunanja politika Madžarske je določena z geografskim položajem in kulturno skupnostjo z Evropo, in sicer v smislu politike bivšega ministrskega predsednika Gömbösa.

V tej zunanji politiki je označeno stališče Madžarske s pripadnostjo k paktu treh velešil.

Nemški tisk o razgovorih v Perziji

Berlin, 2. dec. DNB. V svojem komentarnem listu »Nachtausgabe« pravi dr. Otto Kriegel, da je bilo zaradi negativnega izida vojaških in političnih pogajanj v Moskvi pričakovati, da se bodo sestali Roosevelt, Churchill, Čangkaik in Stalin. Predrazgovori s Čangkaikom so posledica nujne Rooseveltove potrebe, da popolnoma ne izgubi zadnjega ameriškega vpliva v Vzhodni Aziji ter energična zahteva Čangkaika, ki je hotel biti pri teh pogajanjih bolj zastopan kot pa v Moskvi. Poleg tega sta Roosevelt in Churchill izrabila pogajanja s Čangkaikom za to, da sta zakrila predhodne anglo-ameriške razgovore, katerih uradna objava bi Stalina užalila. Dr. Kriegel nato raziskuje vzroke sestanka in pripominja: Izhodišče tvori neuresničenje vseh nad in nad naših sovražnikov za leto 1943. Važno je tudi popolno pomanjkanje pozitivnih idej za politično vodstvo vojne. K temu pride še neugodje onih, ki so spoznali, da vodi sodelovanje med Anglijo, USA in boljševizmom do vedno bolj enostranskega nadvlade slednjega. Dr. Kriegel izvaja nadalje, da je na razgovorih Stalin najbolj zainteresiran. Ker ni mogel doseči svojega cilja, namreč čim močnejše uporabe angleške in ameriške krvi na evropskem bojišču, bi sedaj rad

osebno vplival na Churchilla in Roosevelta. Pri tem se mora Churchill, slično kot trgovski potnik trdke, ki je v stalni nevarnosti, da ji bo posel ušel, vedno znova truditi, se pogajati in se zavzemati za umirajoče britansko-svetovno cesarstvo. »Najbolj rabi to konferenco Roosevelt,« pravi dalje dr. Kriegel. »On nujno rabi navideznih uspehov čimbolj mu uhajajo možnosti resničnih uspehov nad Japonci in s tem cilj židov in plutokratov, ki stoje za njim in ki si žele breobzirnega gospodarskega izkoriščanja Vzhodne Azije in morda tudi Indije. Ob koncu piše dr. Kriegel: »Na sestanku, ki se bo vršil dne na bližnjem Vzhodu, se ti trije s svojim prispevkom Čangkaikom enako ne bodo mogli zediniti glede spornih vprašanj, kot ni bil mogoč sporazum v Moskvi na političnih pogajanjih, ki so se vršila že več mesecev prej. Vojno proti Japonci bosta morali voditi Anglija in Amerika sami. Kompromisi o Balkanu so bili sprejeti že v Moskvi. Tam se je Eden odpovedal britanskemu vplivu v vzhodnem in s tem v celotnem Sredozemskem morju. Vojaški načrti pa so odvisni od činjenic, ki jih bo ustvarila Nemčija in ne njeni sovražniki. Takozvanim trem velikim torej ne bo preostalo nič drugega kot propaganda za lažni in pretnjami.

Anglija in begunska Poljska

Stockholm, 2. dec. DNB. Potem ko je Hull priporočil potrpljenje v poljsko-sovjetskem sporu, ne razumemo, p. s. »Economist«, čemu naj služita izjavi, ki sta jih nato o vprašanju poljskih mej objavila sovjetski in poljski poslanik v Mehiki. Enako ne služi zboljšanju odnosov, če sovjetski tisk zagovarja tako organizacijo, kot je na pr. londonska podružnica moskovske zveze poljskih patriotov. Posluževati se umetnih organizacij, ki nikakor ne predstavljajo poljskega naroda, pomeni le še poslabšati že itak veliko zapletenost. Poljsko-sovjetski odnosi bi morali ostati stvar, ki se tiče samo obeh priznanih vlad teh dveh držav, dejstvo pa, da tako pomemben list kot je »Pravda« napada poljsko vladno silo, ki jih ponatiskuje iz zakonitnega v Londonu izhajajočega poljskega lista, pač ne vzbujajo nikake dobre slutnje.

Pa tudi poljska begunska vlada ne dokazuje s svojim ravnanjem, da pravilno razume in ceni težave ter nujnosti problema. Še vedno popušta pod pritiskom neodgovorne in večinoma vojaške opozicije, ki hoče popolnoma uničiti vse možnosti za ozdravljenje poljsko-sovjetskega spora. S tem, da se postavlja na popolnoma nerealistično stališče — »ne odstopimo niti palca naše zemlje« — ne bo

dosegla poljska vlada prav ničesar. Poleg tega jemlje poljski zunanji politiki vsako svobodo akcije aktivnost raznih poljskih organizacij za obrambo obmejnih dežel, ki stoje večinoma pod zaščito kake visoke poljske osebnosti. Politika pa bo to svobodo verjetno prav kmalu potrebovala. Naravnost zagonetno je, zakaj skoraj vsi v Angliji izhajajoči poljski časopisi pišejo v duhu ekstremnih nazorov poljskih nacionalistov in zakaj nima vlada sama nikake možnosti, da bi objavljala svoje izjave, ki bi priporočale sporazum s Sovjeti. Tudi ni koristno, če nekateri poljski vladni organi nadaljujejo s staro ukrajinsko politiko, ki jo je zahteval polkovnik Beck.

Ob koncu meni »Economist«, da bi bila nujno potrebna jasna izjava o stališču Anglije v tem vprašanju. Sicer se bo zgodilo, da bodo nekateri uradni zastopniki Anglije Poljsko v njeni trdovratnosti le še podpirali in jo s tem zavajali v zmoto. Če pa je, ne bo tako ostala. Ali je temu sploh še potreben kak komentar? Te besede same so dovolj jasne!

Stockholm, 2. dec. DNB. Reuter javlja, da nameravajo sprejeti na Islandiji prihodnje leto republikansko državno obliko.

Ameriški škofje napadajo moskovsko konferenco

Zeneva, 2. dec. DNB. Škofje katoliške cerkve v USA so pričeli, kot javlja »Tribune«, z napadom na moskovsko konferenco. Izjavili so se proti vsakršnemu povojnemu sodelovanju Združenih držav s Sovjetsko zvezo. List piše, da bodo imeli ti napadi zelo velike posledice, ker je Roosevelt pri volitvah bistveno odvisen od glasov katolikov.

To kratko poročilo nikakor ne sme iti neopaženo mimo nas. Ameriški škofje, ki dobro vedo, kaj pomeni komunizem in kake načrte ima za bodočnost, nikakor niso mogli molčati k sedanjim dogodkom v zavezniškem taboru, marveč so ostro opozorili ameriške vodilne politike, kam vodi kompromis z boljševizmom. Zanimivo je, da je ta napad prišel prav v trenutku, ko se vrše nova pogajanja med Rooseveltom, Churchillom in Stalinom in le nekaj mesecev pred ameriškim predsedniškimi volitvami, kjer je Roosevelt brezpogojno vezan na glasove ameriških katolikanov, če hoče biti znova izvoljen za predsednika. Vsekakor torej zelo zanimivo in pučeno za razmere v zavezniškem taboru!

Tako so žrli vojni zločinci v Kairu

Zeneva, 2. dec. DNB. Zvečer 25. novembra je bil, kot javlja Reuter iz Kaira, Churchill Rooseveltov gost pri običajnem slavnostnem kosilu ob priliki takozvanega ameriškega zahvalnega dneva. Obed je bil sestavljen iz rakov, koktejl, zelenjavne juhe, oliv, purmana z rižem in brusnično omako, kandiranega sadja, krompirja, belušev s surovim maslom, graha, salate, prepečenca, sira, pomaranč, melon in čajnega peciva. Ameriška godba je igrala himne, koračnice in druge pesmi. Churchill se je z Rooseveltom in z ostalimi gosti pridružil petju v zboru.

Udeleženci konference v Kairu

Amsterdam, 2. dec. DNB. Angleška poročevalska služba objavlja seznam udeležencev konference v Kairu. Združene države so med drugimi zastopali: admiral Leahy, šef Rooseveltovega štaba; general Marshall, šef generalnega štaba vojske; admiral King, vrhovni poveljnik mornarice; general Arnold, šef letalskih sil; Harry Hopkins, opolnomočenec za zakon o posojilu in najemu; Harriman, poslanik v Moskvi; Winant, poslanik v Londonu, in Steinhardt, poslanik v Turčiji. Zastopstvo Velike Britanije so tvorili: zunanji minister Eden, minister za vojne prevoze in za plovbo lord Leathers, šef imperialnega glavnega štaba general sir Allan Brooke, šef štaba zračnih sil maršal sir Charles Portal, prvi lord admiraltete admiral sir Andrew Cunningham in britanski vojaški zastopnik v skupni generalštabni misiji v Washingtonu maršal sir John Dill. Iz Čungkinga sta prispela vodja zunanje-političnega urada pri svetu za vojaške zadeve general Šanšan in generalni tajnik vrhovnega narodnega obrambnega sveta, bivši zunanji minister dr. Vangginghu.

Ameriški napad na japonsko bolničarsko ladjo

Tokio, 2. dec. (Vzhodnoazijska služba DNB-ja.) Domei poroča z nekega japonskega oporišča na južnem Pacifiku, da je postala japonska bolničarska ladja »Buenos Aires Maru« žrtev protiplovne napada ameriških letalskih sil. Nek štirimotorni bombnik tipa B. 24 se je vrgel na japonsko bolničarsko ladjo, ki je imela jasne znake Rdečega križa, ter jo je bombardiral. Ladja se je takoj potopila. Večina ranjenec in članov posadke je utonila, le nekaj so jih rešile japonske ladje.

Nove žrtve boljševiških tolp v Istri

Trst, 2. dec. DNB. V okolici Humu v notranji Istri so našli trupla nadaljnjih 19 žrtev komunistične strahovlade. Komunisti so žrtve umorili in jih vrgli v slo metrov globoko kraško jamo.

Kratka poročila

Bern, 2. dec. DNB. Znani komunist in bazelski mestni svetnik Arnoldi je bil v terek dopoldne, po hitni preiskavi, izvršeni po nalogu državnega tožilstva in politične policije, aretiran. Obtožen je nezakonitega komunističnega delovanja in sodelovanja pri razširjanju podtalnega tiska.

Stockholm, 2. dec. DNB. »Social-Demokraten« poroča iz Ankare o govoricah, ki pravijo, da bo Stalina na potovanju v Teheran spremljal tudi Beneš.

Stockholm, 2. dec. DNB. Po vesti švedskega lista »Svenska Dagbladet« pričakujejo od teheranskih pogajanj neke vrste kapitulacijski ultimatum Nemčiji. Sovražni nevtralnisti listi se že dalj časa bavijo s to veliko živčno ofenzivo in s blufom proti nemškemu narodu, ki sta bila napovedana že avgusta na Rooseveltovi in Churchillovi konferenci v Quebecu.

Ankara, 1. dec. DNB. Turška poslanka v Berlinu Saffet Arıkan pričakuje v Istanbulu, od koder bo nadaljeval svoje potovanje v Berlin. Že nekaj časa se je nahajal v Turčiji, kjer je imel posvetovanja s pristojnimi krogi v Ankari.

Japonska bo odložila orožje šele po zmagi

Tokio, 1. dec. (Vzhodnoazijska služba DNB-ja.) V dvorani Hibiya v Tokiju je imel ministriški predsednik Tojo govor, v katerem je označil sovražne protiofenzive na Tihem morju kot poskus Severoamerikancev in Angležev, da z ozitom na vedno bolj vznemirjujoči potek vojne dosežejo odločitev, pa čeprav z najtežimi žrtvami. Omembe je vredno, da se Anglija in USA nista upali objaviti svojim narodom ogromnih izgub, ki sta jih utrpeli prav v zadnjem času. Zakaj rav-

no to je sovražnikova občutljiva točka. Govoreč o nedavno s sovražne strani razširjenih govoricah, je dejal Tojo, da bo Japonska šele takrat odložila orožje, ko si bo izvojevala končno zmago. Na Japonskem se zelo dobro zavedajo velikih težav, ki jih je čakajo na tej poti. Vedo pa, da so težave nasprotnikov še večje. In zato ne objasnjujejo zaman Roosevelt in Churchill svojim narodom vedno znova, kako resen je položaj.

»Kri in močvirje«

Stockholm, 2. dec. DNB. V London so večerj prispela prva poročila o izredno visokih krvavih izgubah britansko-kanadskih čet v bitki ob reki Sangro. Neke britanske radijske vesti označuje sedanje boje kot »najbolj krvavo bitko, ki se je kdaj koli v zgodovini bila na italijanskih tleh«. Angleški vojni dopisniki poročajo o velikih ozemeljskih težavah, ki dopuščajo Montgomerijevim četam, da se le z najhujšimi izgubami pomaknejo za nekaj kilometrov naprej. Vedno znova običe čete in material v blatu. »Kri in močvirje,« pravi poročilo, »sta značilna

znaka te bitke.« Zato ne bo nikogar presenečalo, če postajajo v angleški javnosti vedno bolj živi spomini na napore boje v strelskih jarkih pri Loosu Paschendaeleju in ob Sommi med prvo svetovno vojno. V Londonu se spominjajo, da so morali takrat umreti tisoči in tisoči mladih britanskih vojakov v brezizglednih naporih, da bi pregnali Nemce iz njihovih položajev. S skrbjo pripominjajo, da se britanska strategija od leta 1916-17 ni preveč naučila in da se vodijo boji ob Sangru po istih načelih, kot so se vodili ob Sommi.

K sestanku v Teheranu

Berlin, 1. dec. DNB. V zunanjem ministertvu gledajo na bližnji sestanek med Stalinom, Rooseveltom, Churchillom in Čangkaikom, ki bo verjetno v Teheranu, s popolno brezbriznostjo. Tu so izrazili celo neko zadovoljstvo nad tem sestankom. Kot se poudarja, bodo namreč v Teheranu predmet debate ista vprašanja kot v Moskvi, vprašanja, ki se izražajo v tem, ali se bo posrečilo doseči vistostmerjenje političnega in vojaškega vodstva v taboru združenih narodov. Nemški politični krogi izjavljajo, da Stalin nujno potrebuje drugo fronto za olajšanje svojega lastnega vojaškega položaja. Roosevelt pa je prisiljen po težkih udarcih, ki mu jih je zadalo japonsko orožje na Tihem morju, svojim sorojakom podati kakršne koli vojaški ali politični uspeh. V Berlinu so prepričani, da bodo od Stalina zahtevali izročitev oporišč za boj na Tihem morju, kakor so tudi gotovi Stalinovega odklonilnega odgovora. Dalje izjavljajo, da je Churchill popolnoma nezainteresiran na ustanovitvi drugega bojišča v Evropi, kolikor časa krvavijo zavezniški Anglije za to vojno. Po tukajšnjem pojmovanju tolmačijo pristegne Čangkaika s razgovorom kot nujnost, da dajo zastopniku čungkingške Kitajske zaradi vojaškega in političnega položaja kakršno koli, če tudi popolnoma neučinkovito pomirjevalno pilulo. Da bi prisostvoval pri razgovorih tudi dr. Beneš, v Berlinu ne verjamejo. Smatrajo pa njegovo nameravano potovanje v Teheran kot značilno, tako da bodo Stalinove težnje postale bolj jasno očitane kot kdaj koli prej. V Berlinu poudarjajo, da Beneš ni več noben emigrant, marveč da je politični pooblaščenec Stalina za njegove evropske probleme. Po mnogih informacijah se da sklepati, da se bo začela zaradi pomanjkanja pozitivnih veličukov na konferenci v Teheranu, velika propagandna akcija. Ta naj bi imela svrha, da bi ločila nemški narod od njegovega vodstva in da bi vplivala tudi na nevtralece, da izpreme svoje dosedanje

stališče. Poizkus vrniti klin med nemški narod in njegovo vodstvo, se že sedaj v Berlinu označuje kot zgrešen. V Berlinu so tudi mnenja, da so nevtralisti že imeli priliko preizkusiti svoje stališče v političnih in vojaških konfliktih. Popolnoma splošno pa prevladuje v nemških krogih vtis, da se v Teheranu ne bo razpravljalo na osnovi enakopravnosti, marveč, da so bili Roosevelt, Churchill in Čangkaik poklicani, da prejmejo Stalinova povelja.

To je prvo nemško uradno stališče k dolgo napovedanemu sestanku anglosaških, sovjetskih in čungkingških zastopnikov. Kakor je iz njega razvidno, bi moral ta sestanek rešiti troje vprašanj: 1. Roosevelt bo po vsej verjetnosti zopet kandidiral pri bodočih predsedniških volitvah in se mora zato pred volivci pokazati s kakršnim koli uspehom. 2. Stalin čuti vedno večje nezadovoljstvo sovjetskega prebivalstva zaradi velikanih žrtev, ki jih imajo Sovjeti v tej vojni in bi zato rad na vsak način izposloval od zahodnih zaveznikov drugo bojišče v zahodni Evropi, ki naj bi prineslo sovjetskim armadam toliko zaželeno olajšanje. 3. Morala čungkingške Kitajske je zaradi cele vrste večletnih porazov že tako padla, da navdušenje za nadaljnjo borbo občutno pada, tako da ga je treba na vsak način dvigniti, kajti sicer bo prišlo do poloma. To so poleg Stalinove zahteve po popolni nadoblasti nad Evropo glavna vprašanja, ki jih bodo zopet obravnavali na tem sestanku. Ze vnaprej je jasno, da bosta morala Roosevelt in Churchill podrediti svoje težnje Stalinovim težnjam.

Reval, 2. dec. DNB. Ob 25. obletnici dneva, ko se je pričel boj estonskega naroda proti boljševizmu se je vršila v Revalu velika proslava, katere se je udeležilo 20.000 ljudi.

„Bolni smo! Ozdravimo se z resnico in poštenjem!“

Učenec in sodelavec velikega Kreka - ravnatelj Ivan Dolenc - kliče Slovence v borbo proti komunizmu

Že v včerajšnji številki našega lista smo poročali o protikomunističnem protestnem zborovanju v Novem mestu, ki so ga priredili Novomeščani preteklo nedeljo. Danes prinašamo v celoti govor ravnatelja Ivana Dolenca, učenca in sodelavca pokojnega J. E. Kreka.

Ko sem pred tremi dnevi dobil povabilo, naj danes govorim tu na protikomunističnem zborovanju, sem ravno prebral Malovo Zgodovino slovenskega naroda. Bral sem odstavek, kako so v začetku minulega stoletja sodili tuji pisatelji o nas. Kakor veste, so bili naši kraji od 1809 do 1813 pod francosko okupacijo.

Takrat je živel v Ljubljani francoski pisatelj Charles Nodier, ki je urejal uradni list »Telegraphe officiel«. Ko so jeseni 1813 Francozi zapuščali naše kraje, je 15. septembra 1813 napisal Nodier v uradnem listu označbo prebivalcev Ilirije, kamor smo spadali tudi Slovenci do Save, označbo, ki je še danes beremo s ponosom. Tako pravi o Ilircih:

Nekdaj in danes

»Bilo je to ljudstvo brez morilcev, brez tatov, brez slabih ljudi; mogel si — kot pravi benečanski pregovor — teh šest ilirskih pokrajin prepotovati z denarjem na dlani. Bil je to narod, ki smo ga skoraj šele učili rabiti ključavnico in zapah, ki pa je z neomajljivo neustrašenostjo odklonil giljotino — sploh najboljša družba dobrih ljudi, ki jih je Bog postavil na zemljo; sredi med njimi, bi si želel umreti.«

Kljub svoji preprostosti so bili naši predniki, kakor pravi Nodier, »izobraženi v vseh vprašanjih, ki se tičejo prave sreče in prave slave narodov«. In osem let pozneje je isti pisatelj označil Kranjce, da je trezen, pobožen, gostoljuben in zmeren v vseh nagnjenjih; revolucija, politična trenja ali celo hipni neredi so tu neznanji; in Ljubljani se po cela leta ne sliši o zločinu.

Sedaj se pa vprašajmo, ali se bo tudi o Slovenceh v naši dobi moglo zapisati kaj podobnega. Da, tudi sedaj je v Sloveniji večina taka, da ee nam — upam — ne bo treba sramovati ne sodbje tujcev in ne sodbje poštenih domačinov. To naglašam takoj v začetku svojega govora. O celoti slovenskega naroda bo pa sodba precej drugačna, nego je bila pred 130 leti.

Ali se bo o vseh Slovenceh v letih 1941 do 1943 tudi moglo reči, da smo narod morilcev? Tisoči in tisoči grobov naših najboljših mož in fantov, žena in deklet do molče trobentali, da je bilo v Sloveniji v teh dobrih dveh letih takšno strahotno število morilcev, da bi kaj takega o našem narodu nikdar ne bili mogli misliti.

Ali se bo moglo reči, da smo bili narod brez tatov? To bo morebiti kdo lahko trdil, saj tat je tisti, ki krade skrivaj, na tihem, pri nas se je pa ropalo pri belem dnevu. Ali ves naš narod odklanja giljotino? Lahko rečemo, da jo, ker del našega naroda mori svoje žrtve z veliko hitrejšim orožjem: s strojinami. Ali je danes dosti ljudi, ki bi si želeli sredi med nami živeti in umreti? Misljam, da je veliko več takih, ki bi iz naših krajev bežali kot pred smrtjo, če bi le mogli.

Ali se danes tudi cela leta v Ljubljani ne čuje o zločinih? O, če bi v Ljubljani postavljali znamenja na krajih, kjer se je storil zločin, koliko križev bi že stalo po ljubljanskih ulicah! Eden teh križev bi nas spominjal, da smo Slovenci umorili tudi svojega bivšega bana, najvišjega predstavnika državne oblasti v deželi, človeka, o katerem tudi pošten nasprotnik ni mogel reči nič slabega.

Ce torej primerjamo Slovence sebe, kakršni smo bili pred 130 let s tem, kar gledamo danes po naši deželi, komaj moremo verjeti, da smo potomci ljudi, katerih moralni višini so se čudili tujci. Našega današnjega položaja ne moremo označiti drugače nego z besedo: bolni smo! Podobni smo bolniku, ki ga že več nego dve leti razjeda strašna bolezen, tako da se bolnik s strahom ozira v bodočnost, kako in kdaj se bo te bolezni rešil. To bolnik gleda v preteklost, ko je bil še zdrav, vesel, poln najlepših upov, in se z boleštvom vprašuje, kaj je vzrok, da je izgubil svoje in da ga je bolezen tako strahotno vrgla na bolniško posteljo.

Težko je človeku govoriti o tej bolezni. Govorjenje ne more imeti drugega namena nego tega, da pomaga bolniku k ozdravitvi. Saj ima v tej strašni zmedbi časov skoraj vsa izmed nas v obeh taborih svoje sorodnike in prijatelje, saj dostikrat oče in sin nista v istem taboru. Vsi pa vemo, kakšen je bolnik. Ves je ranjen. Če se ga le rahlo zadeneš, ga vse boli. Na dotik, ki bi se zdravi zanj niti ne zmenil, reagira bolnik že z glasnim stokanjem. Vendar molčati ne smemo, ker smo trdno prepričani, da Bog tega bolnika ne bo pustil umreti zaradi tega, ker je — hvala Bogu — v bolniku še dosti zdravih sil, ki bodo bolezen premešale.

Bolezen našega naroda

Bolezen, za katero je naš narod zbolel, je v naši dobi po Evropi zelo razširjena. Kakor je proti koncu minule svetovne vojne zavladala po vsej Evropi takozvana »španska« bolezen, tako je zadnji desetletji po Evropi val komunistične bolezni in se ta bolezen pojavlja sedaj pri tem, sedaj pri drugem narodu v težji ali lažji obliki. Vsaka bolezen nastopa v toliko hujši obliki, kolikor bolj je telo oslabiljeno po naporih, po pomanjkanju hrane in neigijenskih življenjskih razmerah.

Pri nas so bile kati komunistične bolezni sicer že razširjene tudi pred vojno,

toda sveži zrak in zdravo gibanje, v katerem smo takrat živeli, nista dopustila, da bi bil narod za to boleznijo resneje zbolel.

Prišla pa je sedanja vojna, prišle so razmere, ki so vezale naše moči v borbo proti komunizmu, in bolezen se je med nami razpasla, tako da nam jemlje dušno in telesno zdravje, da nam uničuje premoženje, ruši in zažiga hiše ter nas spravlja dobesedno na beraško palico. Ta bolezen je delu našega naroda vzel vsako razsodnost. Ne zaveda se, da se svetovna vojna, kjer se merijo milijonske armade z naimodernejšimi tanki in z letali, ne bo odločala v dolenskih gozdovih.

Ljudje pričakujejo neko zlato dobo, nek raj na zemlji, ki ga pa nikjer ni, najmanj pa tam, od koder ga ljudje pri nas pričakujejo.

Spregovorimo tu odkrito besedo! Med delom naših ljudi vlada neka zaverovanost v razmere na vzhodu, češ, od tam bo prišlo odrešenje.

Pri nas poznamo komunizem v praksi po naših tolovajih. Spoznavamo ga po njegovih sadovih. Ti sadovi so: umori, ropi, požigi, zlasti pa — laž. Ne more nam nihče zameriti, če se vsi bojimo drevesa, ki rodi take sadove, in če si ne moremo misliti, da bi nas mogli osrečiti ljudje, ki so sejali povsod, kamor so prišli, toliko gorja.

Napoved Janeza Kreka

Rekel sem, da hodi komunizem po svetu kakor bolezen in da ne priznane nobenemu narodu, samo da je potek bolezni pri nekaterih narodih ugodnejši nego pri drugih. Zanimivo je, da je to strašno dobo, ki jo preživljamo, napovedal že J. Ev. Krek, in sicer pred 51 leti. Kadar koli berem njegovo pesem slovenskemu katoliškemu shodu iz leta 1892, vsdno se čudim bistremu in pravičnemu pogledu v bodočnost, ki ga kaže Krek v tej pesmi v toliki meri, da se človeku zdi, kakor da bi bil Krek navdan s prerokskim duhom. V tistih mirnih časih, ko o razmerah, kakršne vladajo danes marsikje po Evropi in tudi pri nas, ni moglo biti niti najmanjšega govora, je svaril Krek:

Nasičen že zrak je grozečih snovi, o, čujmo, še preden vihar se vzbudi: In glejmo si prošle povesti strašne, da vidimo grozo bodočega dne!

Ozračje soparno zagatno preti nam in z grozo viharo strašee grozi nam:

Oj bliskov žareči travkovi in treskov bobneči gromovi in v stokih medleče zemlje in joka v potokih seize in svet opustošen in str — in groza, obupnost in — smrt!

Vprašam vas, ali ni to najatančnejša slika naših dni? Joka v potokih solze, svet opustošen in str, groza, obupnost in smrt ... Ali moremo k tem besedam reči kaj drugega nego to: res, to je strahotna resnična podoba naših razmer.

To strašno napoved je napisal Krek, ki je bil tako vder človek, poln optimizma, poln vere v svoj narod. Če je Krek to pošastno dobo napovedal, je gotovo vedel tudi za zdravlilo, ki bo narode pred to strahoto obvarovalo ali jih pa vsaj iz nje rešilo, če bi jih krivi preroki spravili vanjo. Krek je vedel za zdravlilo in ga je tudi povedal:

Sejmo, sejmo semena veren križ rešilni z golgotnega slemena med upor grozilni!

Sejmo, sejmo semena Jezusove nade z golgotnega slemena preden vse propade!

Sejmo, sejmo semena Kristusove ljubavi z golgotnega slemena, da se svet ozdravi.

Vsaka beseda, ki bi jo dodal Krekovemu pozivu, bi bila odveč. V Krekovih besedah je označeno edino zdravlilo, ki more ozdraviti nas in vsak narod, zdravlilo, veljavno za sedaj in za vse čase! Nikdo ne bo nikdar mogel najti nadomestila za to zdravlilo. Narodi bodo tem hujše bolni, čim bolj se bodo oddaljili od vere, upanja in ljubezni. Tudi mi smo bolni samo zaradi tega, edino zaradi tega, ker smo preveč izgubili stik z njim, ki je pot, resnica in življenje.

Zdravilo za bolezen

Zdravilo je pa tole:

»Kupite v lekarni gram resnice, dva grama vesti in tri grame poštenja, mešajte, pa dajte bolniku piti — in čez nekaj ur mu bo bolje in ozdravel bo. Njegov organizem je močan, ima pogoje za življenje. Nesrečnik je samo okužen z nevarnimi bacili, ki pa bodo vsi poginili od leka, ki sem ga imenoval.«

Gram resnice — ali se je že kdaj pri nas z resnico tako strahotno ravnovalo kakor v naših dneh? Ne bom našteval neštetih komunističnih laži, rečem samo to: če hočemo komunisti človeka ubiti, ga najprej z lažmi tako oblatijo, da se ti stemu, ki jim verjame, zdi povsem v redu, da takega človeka ubijejo. Tako so delali z bivšim banom dr. Natlačenom, človekom izredne hubeznosti do ljudstva, poštenim in zelo sposobnim delavcem za

blagor naroda, tako so delali s profesorjem Kekom in neštetiimi drugimi.

Ni treba za njihovo lažnivost navesti drugega dokaza, kakor njih proglasitev amnestije v Novem mestu. Nekateri ljudje, ki so besedi komunistov verjeli, so to vero plačali z življenjem. Tako na primer prof. Kek. Sedaj komunisti širijo vest, da ni res, da bi bili prof. Keka ubili. Gospodje, kar dokažite, da je Kek še živ! Pošljite ga v Novo mesto, pa vas bomo na posebnem slavnostnem zborovanju prosili oprostjenja, da smo vam očitali laž.

Z vsem komunističnim gibanjem je laž tako neločljivo spojena, da lahko rečemo: če bi samo en teden v Sloveniji vsi ljudje samo resnico govorili, pa bi bilo komunizma — konec!

Nisem imel samo komunistov v mislih, ko sem govoril o naši bolezni. Če smo

Novo mesto vstaja k novemu življenju

V novem mestu 1. dec. 1943.

Slika Novega mesta se v času, odkar so v mestu domobranci, precej izboljšuje, tako v idejnem kakor v materialnem smislu. Ljudje pospravljajo ruševine, pokrivajo strehe, se vseljujejo v hiše, ki so za vselitev že primerne. Kar se komunizma tiče, nekateri še vedno ne vedo, kaj je njihova dolžnost.

Dne 29. novembra 1943 so se izvršile v Novem mestu velike aretacije komunistov. Bilo je zaprtih 150 ljudi, ki so osumljeni komunističnega delovanja. Nekaj od teh je bilo tudi že kaznovanih. Protikomunistična misel v Novem mestu močno napreduje. Dne 28. novembra se je vršilo veliko protestno zborovanje, ki je imelo v novomeški javnosti velik odziv. Domobranci sami store veliko za protikomunistično

bili bolni tudi sami, zdravimo tudi sebe z gojitvijo resnice, vesti in poštenja!

V današnjem evangeliju ste slišali v cerkvi besede, ki jih človek vsako leto rad sliši in jih aplicira na svoje težave: »Dvignite glave, ker vaše odrešenje se je približalo!« Iz navdušenega pozdrava, s katerim ste sprejeli v tej dvorani naše domobrance, vidim, da pričakujete od naših domobrancev, da bodo pospešili konec naše bolezni. Konca res težko čakamo, ker nas ta bolezen vsak dan zelo mnogo velja.

Za vsako zimo pride pomlad, za vsakim dežjem posije sonce. Tudi za nočjo našega naroda bo začelo jutro svobode in veselja, naš narod bo šel v lepše življenje in nad njegovo bodočnostjo bodo bdeli kot angeli varuhi naši mučenci, naši veliki posredovalci pri Kralju vseh kraljev!

misel, zlasti z listom »Za blagor očetnjave«, ki je zlasti med vojaštvom zelo bran.

Veliko je bilo govorjenja o komunističnem napadu na Novo mesto. K temu pripominjamo sledeče: dne 13. novembra so komunisti obkolili Novo mesto ter ga napadli s kolodvorske strani. Kake nevarnosti, da bi komunisti vdrl v Novo mesto, seveda ni bilo, čeprav je štela komunistična moč okrog mesta štiri brigade. Moč in pogum domobrancev sta tako velika, da je Novo mesto lahko brez vsake skrbi. Moralo komunistov pa dobro označuje sledeče dejstvo: pri kolodvoru je komunistični komandant skoraj ves dan vpil na svoje moštvo k napadu, toda moštvo ni nikamor prišlo naprej. Nad Novim mestom sedaj ponosno vira domobranska zastava.

Vsako naj pomete v svoji hiši!

Ob energičnih ukrepih slovenske dijaške mladine se je razgibala vsa javnost. Mladina, ki je proti komunizmu odločno borbena nastrojena, spremlja to očistevalno akcijo z navdušenjem in zadovolženjem. Drugi, ki sicer izjavljajo, da so načelno proti komunizmu, ne poznajo pa borbenege protikomunističnega duha, stavljajo najrazličnejše ugovore. K stvari nimajo sicer nič pripomniti, saj mora vsako priznati, da je to delo že za deset let zamujeno in da slovenska dijaška mladina v zadnjem hipu rešuje, kar se rešiti da, vendar imajo nekatere pomisleke proti postopku. Na te formalne pomisleke se je pa obesila vsa dobro razpredena komunistična propaganda, ki skuša z vsemi sredstvi zavreti delo slovenskega dijaštva in junaške protikomunistične borbe na naših šolah onemogočiti in osmešiti.

Vendar, kdor pozna komunizem v bistvu in ne samo iz kavarniških pogovorov, tudi proti temu postopku ne more imeti prav nobenega resnega pomisleka. Kdor hoče proti komunizmu kaj opraviti, mora zavreči stare načine boja. Komunizem je v svojem bistvu anarhist, ne prizna nobene oblasti, ruši vse, dokler ne pride diktatura proletariata, to je, dokler ne pride komunistična oblast. Pred nobenim oblastvom, tudi ne pred šolskimi oblastmi, se ne čuti dolžnega priznati resnico. Znana je komunistična parola: vse tajiti. To parolo so porabili komunisti ob znanem preserskem procesu, ko bi si precej obdolžencev z delnim priznanjem rešilo življenje, pa so jim komunisti zabičali, da morajo vse tajiti in je bilo zato mnogo obojenih na smrt čisto po nepotrebnem. Tudi če bi bilo mogoče kaj dokazati, bo vsak komunist, ki je res komunist, do skrajnosti molčal. Drug vzrok, da se s starimi sredstvi nikamor ne pride, pa je v tem, da je prvo pravilo za delujočega komunističnega, da ostane za vsako ceno skrit, šele nato pride zahteva, naj bo njegovo delo uspešno. Prva skrb komunistične je torej ostati skrit. Edino pred vsem razredom se ne more dolgo časa skrivati.

V družbi je po pet ur na dan, skozi vse leto je pod stalnim opazovanjem svojih tovarišev in ti iz raznih drobnih malenkosti, ob raznih izjavah, ob najrazličnejših prilikah jasno spoznajo, kakšnim namenom služi njegovo delo. Vendar če bi od dijakov zahtevali, naj vse to popišejo in dokažejo, bi bili dijaki marsikdaj v zadregi. Celotna slika njegovega zadržanja kaže neizpodbito, da je komunist, vsako konkretno stvar bo pa znal komunist tako zaobrati, da mu

ne bo škodovala. Pa tudi čisto konkretna dokazana dejstva bo komunist tajil do skrajnosti, da bi se tako rešil. Težko bo torej od dijakov zahtevati, naj pismeno vsakemu za vsakega dokažejo, da je komunist.

Vsa preteklost kaže, da proti komunistom razne preiskave niso veliko zalegle. Res je, da s tem ne neha dolžnost, da se za to poklicani za stvar zanimajo, da jo z vso dobro voljo podprejo, vendar pade vsa teža dela proti komunizmu na družbo, na skupnost, v kateri komunist deluje. Nikdar ne bodo razredi očisti, ako ne bodo tudi dijaki sami izločevali iz svoje srede znane komuniste. Nikdar ne bo naš profesorski zbor očistil komunističnih profesorjev, če bo ta skrb zgolj na nadrejenih šolskih oblasteh. Dolžnost, da to poskrbijo, imajo njihovi stanovski tovariši, ki jih dobro poznajo. Nikdar ne bodo naši uradi očisti komunističnih podpihovalec, če se bo za njih delo zanimala samo policija in uradno predstojništvo, ne pa tudi stanovski kolegi. Težko pa bo od dijakov, profesorjev in uradnikov zahtevati, naj vsakega formalno javijo oblastem, dokazujejo resničnost svojih navdov, ki izhajajo iz dolgoletnega opazovanja pri drobnih malenkostih, da te izjave podpisujejo itd. Komunistom bi bilo

Črnohorzijski trafikant ovaden sodišču

Zaplenjene so bile zaloge v vrednosti nad pol milijona lir

V Ljubljani 2. decembra.

Letos septembra, zlasti po sramotni budoglievski kapitulaciji in tudi že poprej, so se v Ljubljani vedno pogostje in krepkeje slišale pritožbe, kako razni razpiti in brezvestni verižniki kopičijo zaloge raznih tobačnih izdelkov, kako skrivaj prodajajo na deželo velikanse množine cigaret zločinskimi komunističnim tolpom in kako s tobakom trgujejo kar na debelo, da dobivajo v zameno razna najnujnejša živila.

Pred nekaj dnevi je bil tudi na pol uradno napovedan neizprosni boj črni borzi, ki je gnezdo vsem nesolidnim in brezvestnim spekulacijam in nepoštenim trgovskim poslom. Črnohorzijski in so se te napovedi zelo ustrašili in so se za nekaj časa potuhnil, načunajo, da jih ne bo zadela in prišla stroga in močna kontrola. Temu ni tako! Prav močirni črnohorzijski trafikantov, ki so skušali lahko živeti na račun poštenih kadičev, dokazujejo, da se je res začel neizprosni boj vsem črnohorzijscem. Sedaj so bili na vrsti trafikanti. Pri njih nedavno izvedene preiskave so spravile na dan neverjetne tajne zaloge raznih cigaret in tobaka.

Državno tožilstvo je včeraj prejelo od pokrajinske uprave obširno ovadbo proti vsem onim trafikantom, ki so kopičili in skrivali zaloge tobačnih izdelkov in skušali z njimi dosegati prekomerno višje cene, kakor so bile za posamezne cigarete določene od monopolne uprave. Zaradi kopičenja, skrivanja tobačnih zalog in veriženja s tobakom je bilo državnemu tožilstvu prijavljenih enajst trafikantov, stanujočih v Ljubljani.

Vestni kontrolni organi so zaplenili pri teh 11 trafikantih ogromno množino

Nova čiščenja

Ljubljana, 2. decembra.

V IV.b razredu klasične gimnazije so dijaki zahtevali, da se odstranijo iz razreda nekateri prikriti simpatizerji in navijalci za »osvobodilno« delo komunizma na Slovenskem. Skozi široko odprta vrata so odšli Barčičevič, Berden, Jereb in Zavašnik. Po njihovem odhodu se je razred globoko oddahnil: hvala Bogu, v razredu vlada čisto slovensko zavedno ozračje.

V drugem oddelku IV. razreda na klasični gimnaziji so pa dijaki tole izjavili: »Vemo, da si hočemo satanski komunistični zločinci pridobiti na svojo stran predvsem mladino in da zato zašno zastrupljati dijaštvo že v nižjih razredih. Ker se te nevarnosti dobro zavedamo, zahtevamo tudi mi četrtoložni klasične gimnazije, da se odstranijo znani simpatizerji OF. Vsi kakor en glas zahtevamo, naj grede iz razreda Kermauner Taras, Čadež Avgust, Javrošek Karl in Grašek Andrej. Med demonstracijami vsega razreda so ti širje zapustili razred. Mi pa smo rekli: veliko je bilo žrtv na Slovenskem. Če bi že pred desetimi leti slovenska javnost pristala na te vrste žrtv, ne bi bilo treba tisočev poklanih nedolžnih ljudi!«

V V.b razredu klasične gimnazije je imel navduševalec protikomunističen govor nek dijak — domobranev. V govoru je predvsem govoril o nevarnosti komunizma, o veliki škodi, ki nam jo je komunizem prinesel in o krivdi ne samo tistih, ki so zločine izvrševali, marveč tudi tistih, ki so zločine zagovarjali in pripravljali. Ves razred je potem zahteval, da se izključijo Frelih Jože, Mikež Jože, Petrovič Anton in Bertonec Marko. Za Bertonec je zahteval odstranitev V.a razred, ker je prišel od tam in ga razred dobro pozna. Izobenci so se skušali izgovarjati na razred, toda razred je demonstrativno zahteval, da odidejo.

Zanimivo pa je, da je vodilni komunist razreda Petrovič Tone rajši sam prejel izstopil kot pa da bi čakal, da bi ga razred izključil.

Za moškimi razredi so se navdušile za očistevalno delo tudi dijakinje. Šestošolke uršulinske realne gimnazije hočejo pokazati, da vlada pri njih zdrav, zavedno protikomunističen duh. Danes 2. decembra so izvedle svoje delo takole: Dekleta! Soške! Kri 15.000 nedolžnih poklanih Slovencev kliče po pravih kazni. Vsi, ki še čutimo s slovenskim narodom, stopamo na plan. V tej usodni uri naše zgodovine moramo storiti vse, da uničimo zločinski OF in njene privržence. Partizanstvo nam je prignalo narod do propada, a mi ga hočemo ohraniti. Nam je klanja dovolj!

Ker pa so na naši ženski šoli, kot v našem razredu še dekleta, ki se zavedajo zločina »osvobodilne fronte«, pa z ujo sodelujejo na pol delikaten način, in ker so vse tako popte pale »svojo« narodnost, zahtevamo šestšolke uršulinske gimnazije kot zavedne in verne Slovence, da se odstranijo še danes iz našega razreda: Hudales Irena, Stanovnik Marija, Pengov Ana in Šmale Mateja. Vse osale, ki pa z njimi sodelujejo in delajo, pozivamo, da se odstranijo do sobote.

prav lahko ta postopek ljudem zagnusiti, češ da preveč diši po denuncijantstvu. Najbolj učinkovito sredstvo je, če je komunist izobčen iz svoje družbe. Nič pa ne bo škodovalo, če se za preteklost takih izobčenov oblast še posebej zanima in poskrbi za kazni, ako jim pri vsem svojem dolgem postopku res more kaj konkretnega dokazati.

Naj tu navedemo brez pardona imena vseh, državnemu tožilstvu zaradi kršitve protidraginskih odredb prijavljenih trafikantov. Glavna je Fračička Golli, ki ima svojo trafiko na Mestnem trgu. Pri njej so baje našli veliko zalogo cigaret na podstrešju. Baje so se razvijali med kontrolo zelo komični prizori. Nadaljnji ojavenci so: Cerar Antonija, Zajic Marijana, Šubice Evgenija, Kušar Marija, Prašnik Matko, Valenta Fračička, Juvan Ivanka, Mrzlikar Ana, Hiti Franc v Florijanski ulici in Kranjc Ana.

Proti vsem tem je sedaj uvedena kazenska preiskava zaradi kršitve uredb o cenah z dne 13. marca 1941, ker so gradili, skrivali za vsakdanje življenje potrebno blago in so dvigali cene. Po končani preiskavi bodo prišli vsi pred kazenskega sodnika na okrožnem sodišču v dvorano št. 79.

Bodite usmiljeni in usmiljenje boste dosegli!

Naročajte »SVET«

